MARIANA POPESCU, Irina Odăgescu Țuțuianu – O viață închinată muzicii

(Daniela Caraman Fotea, 20 noiembrie 2012)

Sunt adepta monografiilor antume.

Ele oferă certitudinea informației până la detaliul aflat direct de la sursă. Ele dezvăluie globalizant portretul unui creator pe care, dacă nu te afli în intimitatea lui nu-l poți percepe în complexitatea lui, cu poate ascunse virtuți filozofice, de gândire, originale, prețioase, de interes, trebuitoare și profesionistului și publicului.

Deschid cartea și, chiar de la început, o învățătură: ÎN COMPOZIȚIE TREBUIE SĂ REZIȘTI! Irina a făcut-o, se întâmplă în continuare, indiferent de genul abordat; mai toate – exceptând opera. Și reușești, mărturisește creatoarea, atunci când poți depăși momentul spaimei de infinit...

Mariana Popescu a structurat solid volumul. Începând, firește cu rădăcinile; Stan Ghițescu, bunicul matern de pildă, coleg de liceu cu Octavian Goga, dar și cu Petru Groza, ajuns în înalte funcții pe linie de stat ori politice, la care a renunțat odată cu refuzul de a se alătura oficialității comuniste, refuz plătit prin ani grei la închisoarea Sighetului, pe care-i va cunoaște și tatăl Irinei, Emil Odăgescu.

Studiind pianul de la 8 ani, Irina a avut revelația muzicii și premoniția carierei la un concert susținut de Monique de la Bruchоlerie. Debutul public al Irinei, de loc întâmplător se petrecea cu o compoziție purtând titlul Tatăl nostru, interpretată de o formație a Mânăstirii Cașin dirijată de Dragoș Alexandrescu.

Am urmărit cu interes drumul ei, presărat cu episoade și întâmplări aparte: studii cu Alexandru Pașcanu care accepta doar trei-patru cursanți: au fost Marin Constantin și Clemansa Firca alături de Irina. Admiterea la Conservator datorată unei lucrări pentru pian întitulată Moșul și dedicată unui bătrân vânzător de flori... Absolvența, redactoria la Editura Muzicală, profesoratul la Școala de Artă nr. 5, la Universitățile de muzică... Nu mai vorbesc de întâlnirile ei speciale, cu înrâurire pe evoluția carierei – Mihail Jora, Nadia Boulanger; intrarea în Uniune, 1963... Cum să le afli altfel decât din pagini de volum, bine gândite, îngemănate considerațiilor stilistice și prezentării lucrărilor – muzică de cameră, corală, muzicologie, analizate pertinent și de autoarea cărții și de alți confrați ori muzicologi; trec în revistă și o istorie a emisiunilor dedicate muzicienei de Radio-ul național. Importante gânduri ale maeștrilor. Iată doar câteva din cele multe: „...Într-o epocă a falșilor profeți, ce exclude orice concept legat de spiritul național, ducându-ne către o Europă de nicăieri și nu spre Europa Națiunilor, tu, Irina ai creat departe de dizolvantul spirit, care ulcerează preceptele cristice, și nu o dată mi-ai spus, repetându-mi aforismul mioriticului Lucian Blaga: Nu pot concepe artă fără îndrăzneli... Arta adevărată le estompează, câtă vreme cea făcută pentru snobi le umflă. La aniversarea ta îți spun, nu dispera, ci încearcă să cazi în...mintea florilor...” Doru Popovici. Același: „Muzica Irinei rămâne o piatră cu toate atributele infinitului, participând egal la humă și Divinitate. Din dramele sufletului ei, atât de generos, un purificator izvor de liniște se naște”. Închei citatul. „Îi doresc compozitoarei încă nenumărate titluri și „perle”, adevărate capodopere ale artei muzicale românești! Octavian Lazăr Cosma.

Irina este un om special; am stat alături de dânsa și peste hotare. Nu ți-ai dori o companie mai stenică. Felul ei de a fi, modest dar aristocratic impune și celor care nu-i cunosc opera. Are o lumină în ochi, o eleganță a ținutei, o comunicare în spatele cărora se simt educația, instruirea, bunul simț, respectul față de interlocutor. Irina are credibilitate. O iubește chiar și timpul care, iat-o a fost atât de generos cu ea, păstrându-i energia.

Mariana Popescu merită reverențe pentru durarea acestui volum din care nu lipsesc nici capitolele ce dau aroma de profesionalitate: catalogul lucrărilor, prezențe ale muzicienei în importante manifestări naționale și internaționale, concerte, jurii, premiile numeroase, discografia...

Parcurgând scrierea în care Mariana Popescu a găsit ingenioasa alternare de informație culeasă din traiul cotidian cu prezentarea creației distinsei muziciene, îți dai seama că strădania de o viață a Irinei a fost contribuția la iconografia sonoră a inefabilului, aceasta fiind definiția celestă a MUZICII transmisă mie de părintele atonit Alexandru Mihail Niță.

Sunt adepta monografiilor antume, care aduc satisfacție, bucurie și celui prezentat. În plus, după parcurgerea – în ceea ce mă privește cu aviditate și interes, a volumului, întâlnind-o pe Irina, în sala de concert, aplaudându-i creațiile, aici la Uniune ori aiurea, voi încerca mai convinsă, cu mai multă trăire ca până acum să-i întorc ceea ce ea îmi și ne oferă de o viață: IUBIREA.

Mulțumesc Marianei Popescu și Editurii Muzicale.